

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΙΓΓΕ

Η ΠΟΛΥΓΑΓΓΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ μαρκησία Λαυρέτ - Μενίλ, μητέρα τῆς γερασῆς καὶ φρονητικῆς Ἰωάννας Βερανζέου Δελατοῦ - Μενίλ, ἐπιθυμῶν νὰ παντρεθῆ τὴν κόρη της, ὅσο εἶνε ἀκόμα ζωντανή, γιὰ τὴν νοσήσει τὸν αὐτὸ της ἀρετὰ γερασμένο πατέρα καὶ δὲν ἔξοις τὴ μοστὴ νὰ τῆς αὐτὴ ἔξωγα. Ὁ νεοφροσὸς γὰ τὴν κόρη της ἦν αὐτοῦ γερασμένο, πιστὸ καὶ φρονημένο. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἀποσπολεῖ ἀσπικῶς. Ἡ ἀσπικία τοῦ δικαίου τῆς γάμου, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ παρῶσῃ τὴ ζωὴ της βασανισμένα, τῆς δυναμώνει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βῆ γιὰ τὴν κόρη της ἕναν ἰδανικὸ σύζυγον.

Ἡ Ἰωάννα εἶνε ἀνεφορῶδες ἀρετῶν, γλυκεῖα, καλοκαρδῆ, ἀθάνα ἀν' ἄγγελος. Πολλοὶ νέοι τὴν ἐκτιμῶσιν, πολλοὶ τὴν ἔχουσιν ἐπιθυμίαν εἰς γάμον, μὴ ἡ μαρκησία διατάξῃ. Θέλει νὰ βῆ τὸν τέλειον σύζυγον καὶ ὁ ὑποφροσὸς αὐτὸς γοηθὸς δὲν ἀρετὴ νὰ βρεθῆ. Εἶπε ὁ πολυκατομιμαρῶδες βορῶδες ἰσοσκακάν. Ἐδωροστῆ-μὴν γιὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡ μαρκησίας, παίρνει μὴ μὲρα τὴν Ἰωάνναν εἰς τὴν κἀμαρῆ τῆς καὶ τῆς ἀναγγέλλει τὸ ἐκδῆριστο νέο.

Ἡ Ἰωάννα ὁμοῦ ἀρετὴ νὰ χαρῆ, λακωμῶσῃ, παρῶσσαι καὶ πέσει εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς μητέρας της. Κατάκλητη ἡ μαρκησία ζῆ-ταὶ νὰ μὴ εἰς τὴν συμβάλῃ. Ἡ Ἰωάννα τῆς ἐκμιστροφρεταὶ τὸς εἰς ἀνασπῆ ἀπαρῶσα ἕνα νέο, τὸν ὁποῖον ἔγνωσεν τὸ παροσμένο καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχί. Ὁ νέος αὐτοῦ εἶνε ἀποφροσῆλμῶδες ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, μὴ αὐτὸν δὲν ἐμποδίζῃ τὴν Ἰωάνναν νὰ τὸν λατρεθῆ καὶ νὰ μὴ δὲλῃ ν' ἀκούσῃ τὸν νέον γάμον.

(Συνέχεια εἰς τὸ προηγουμένον)

— Παιδί μου, παιδί μου ! Καὶ δὲν φοβῶσαι ; Δὲν τρέμεις γιὰ τὴν ζωὴ σου, γιὰ τὴν υγείαν σου ;
— Τὸν λατρεῦμαι !
— Ἰωάννα !.. Δὲν ἔξοεις τί λές... Δὲν λές ἀλήθεια... Εἶσαι τρελλή, κόρη μου !..

— Μητέρα, σὲ ἰκετεύω, λυτῶσέ μου ! Μοῦ κομματιάζεις, μοῦ ματώνεις τὴν καρδίαν μὲ τὰ λόγια σου. Λυτῶσέ με !.. Τὸν ἀγαπῶ ! Τὸν λατρεῦμαι !
— Ἄκουσα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια τῆς Ἰωάννας, δυνατοὶ λυγμοὶ ἔκαναν τὸ στοργικὸ, παρθενικὸ τῆς στήθος ν' ἀναταρῶσσαι, ἀισθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λυγίσουν καὶ ἔπεσε ἔξωγα εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς μητέρας της.

Ἡ μαρκησία κατάλαβε ὅτι τὸ καλύτερον ἦταν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ. Ἀγκάλιασε τὴν κόρη της, τὴν φίλησε στὰ κομματιάζει, εὐδοκίμασε τῆς μαλλιά, τὴν ἔφερε σ' ἕνα νιβάνιον καὶ τὴν πλάγιασε μαλακά, μὲ στοργικὰς φροντίδας.

— Κόρη μου, παιδί μου, γλυκεῖά μου ἀγάπη, ἠούχασε... Μὴν κλαίς ἔτσι... Μὴν κλαίς παιδί μου... Ἐξοεις πόσο σ' ἀγαπῶ... Δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω κακὸ, ἀγαπημένο μου παιδί...
Ἡ Ἰωάννα εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπὸν τῆς σὰ προσέφαλα τοῦ νιβανίου κ' ἔκλαιε ἀπελπισμένα...

Ἡ μητέρα της κατάλαβε ὅτι δὲν ἔφερε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον, δὲν ἔφερε νὰ τὴν βασανίσῃ. Γι' αὐτὸ ἔσκυψε κοντὰ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλήρ μὲ καλοσύνῃν :
— Ἰωάννα, παιδάκι μου, ἠούχασε, λατρευτό μου παιδί... Καταλαβαίνω, παιδί μου, τί γίνεται εἰς τὴν καρδίαν σου... Τὸν ἀγαπῶ πολύ, τὸ πιστεύω... Κι' ὁμοῦ, παιδί μου, θάρρη μὲρα καὶ πολὺ γόηγορα μάλιστα, ποὺ θὰ ἀπαρῶσῃς εἰς αἰῶνας σου...
Ἡ Ἰωάννα ἀνασπῆλμῶδες καὶ τὴν κῆτασε μὲ τὰ κλαίμενα τῆς μάτια, γεμάτῃ λαχῆρα.

— Τί θές νὰ πῆς, μητέρα ;
— Παιδί μου μὴν ἀνησυχίς, μὴν κἀνης ἔτσι... Ἐκεῖνο ποὺ σκέπτομαι αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ τόχεις ἀκροθῆ καὶ σὺ πρὸ πολλοῦ. Ὁ νέος αὐτοῦ, καλὸ μου παιδί, εἶνε ἀρρωστος... Ἐτσι !..

Ἡ Ἰωάννα ἐπέσπασε :
— Ναί, μητέρα μου.
— Βαρεῖά ἀρρωστος...
— Ναί, μητέρα...
— Ἀγιάτρετα ἀρρωστος... Χωρὶς ἐλπίδα...
Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε.

Ἐρχηκε εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς μητέρας της καὶ ἔκλαιε ἄκοιτος νὰ κλαίῃ.
— Μητέρα, μητέρα, γιὰτί μοῦ θοῖμα-

τίζεις τὴν καρδίαν ; Ἄν ἦσσοες, μητέρα, πόσο τὸν ἀγαπῶ, ἂν ἦσσοες πόσο μ' ἀγαπᾷς !..

Ἡ φτωχὴ κόρη σκαρταροῦσε ἀπὸ τὸ κλάμα. Τὸ ὑπέροχον καρπύλο στήθος της ἀνεβοκατέβαινε, τὰ μεταξένια μαλλιά της εἶχαν λυθῆ καὶ εἶχαν χυθῆ γύρω στὸ πρόσωπὸ τῆς.

Ἡ μαρκησία σκέφθηκε πὸς δὲν ἔφερε νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Βέβαια ὁ ἔρως αὐτοῦ τῆς κόρης της ἦταν ἕνα ἐμπόδιο τοῦς πόθους της καὶ τὰ σχέδια της γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἰωάννας, μολαταῦτα ὁμοῦ δὲν ἀνησυχῶσας καὶ πολὺ.

Ἦταν βέβαιη πὸς ἡ Ἰωάννα θὰ θεραπεύοταν ἀπ' τὸν ἔρωτά της αὐτὸν πολὺ γόηγορα. Θὰ ἐπικρατοῦσε ἡ λογικὴ ὅταν ὁ νέος ἔκτεινος θάρρους ἀπ' τὴν μέση.

Ἡ μαρκησία ἦσσοε καλὰ τὴν κατάστασιν του. Δὲν θὰ ζῶσος ἀσφαλῶς περισσότερον ἀπὸ ἕνα-δύο μῆνας ἀκόμα. Τὸν θυμῶσῃ τὴν ἀνοῖξῃ εἰς τὴν ἐξοχί πόσο ἦταν γλυκὸς καὶ καταβεβλημένος. Ἡ συγκίνησις τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ βαρὺς χειμῶνας τῆς χρονιαῖς αὐτῆς θὰ τὸν θανάτωναν πολὺ γόηγορα...

Δὲν ἦταν σκληρὴ ἡ μαρκησία. Σ' ἄλλη περίστασις θὰ συμπονοῦσος ὑπερβολικὰ τὸν δυστυχῶ αὐτὸν ποὺ ἦταν καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ εἰς τὴν ἀνησπῆ τῆς ζωῆς της. Μὰ τῶρα ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἰωάννας καὶ μὲρὸς εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης της ἡ μαρκησία δὲν λογιζάσσοε τίποτε...

Τὴ θάκαινε ἡ Ἰωάννα ὅταν ὁ νέος πέθαινε ; Μποροῦσε νὰ τὸν κλαίῃ σ' ἄλη τῆς τῆς ζωῆς ; Ὅχι βέβαια. Ἦταν νέος, πολὺ νέα ἀκόμα καὶ δὲν ὄ ἀρνιόταν νὰ πῆ τὸ «ναί» γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς, γιὰ τὸ μέλλον τῆς...
Ἡ σκέψις αὐτῆς ἀνεκράτησαν τὴν μαρκησίαν καὶ δὲν τὴν ἀφῆσαν νὰ φανῆ αὐστηρῆ, εἰς τὴν Ἰωάνναν. Ἀντιθέτως προσπάθησος νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἡσυχῶ κάποιος νὰ μὴ κλαίῃ παῖδι, τὴν ἀφῆσαν νὰ πᾶρ τὸν θυμῶσῃ τῆς. Βιαζόταν νὰ κλεισθῆ κ' ἡ ἴδια σὺ τῆς γερασῆς τῆς, ὅπου θὰ καθόταν καὶ θάγαρσε στοῖς γεραστούς της σὺ τῆς ποῦ πέρασαν τὸ καλοκαίρι, ζῆκῶντας τοῦς πληροφροσῆς γιὰ τὴν ὑγίαν τοῦ νέου...

Ὅταν ἡ Ἰωάννα βρέθηκε μόνη της σὺ τῆς θυμῶσῃ τῆς, ἔκλεισε τὴν πόρταν, τράβηξε τὸ σπῆρτῆ καὶ ἔρεκλειῶσσε ἕνα μικρὸ σπῆρτῆ τῆς τουαλέτας τῆς. Φύλαγε ἐκεῖ τὰ γόημματα τοῦ ἀγαπημένου της. Τὰ πῆρε, δεμένα καθῶς τάχε μὲ μὴ θάλασσά κορδέλλα, τὰ γέμοσε φιλία καὶ κρατώντας τὰ σφιχτὰ σὺ τῆς στήθος της βυθίστηκε σὲ μελαγχολικοῦς ονειροφροσῆς...
Ἡ θέλειαν λοιπὸν νὰ τὴν παντρεθῶσῃ ; Κι' ὁ Ζῶρς, ἡ πρώτη της αὐτῆ ἀγάπη, ἡ τόσο φλογερὴ καὶ τόσο μεγάλη !..

Θὰ τὸν ἐπρόδιδε ;
Θὰ τοῦ φρονόταν σκληρά, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς λύπη, αὐτὸν ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει ;
Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐξαχῆσῃ εἰς τὴν ἀγκαλίαν ἐνὸς ἄλλου ;
Πὸς νὰ τὸν ἐξοχῶσος !..
Πὸς μποροῦσε νὰ τὸν λησμονήσῃ ;
Πὸς μποροῦσε νὰ πάη νὰ τὸν ἀγαπᾷ !..
Ἄν ὅταν αὐτὸ ἔκτεινος θὰ πέθαινε !
Μήπως δὲν τῆς τόγαρσε τοῦ γόημμάτῆ του, ποῦταν γεμάτα πάθος, γεμάτα ἀγάπη, γεμάτα φιλία !..

Πολυγαγημένη μου, μικροῦλα μου, ζωὴ μου, νοῦκλα μου !.. Μὴ μ' ἀφήσῃς, μὴν πάης στείμῃ νὰ μ' ἀγαπᾷς, μὴ μὲ ἐξαχῶσῃς σὺ τῆς πολυθῶρομῆ Παρίσι, τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς τρέλλας... Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἰκετεύω γονατιστός...
Μικροῦλα μου, μικροῦλα μου ἀγάπη, ἀγαποῦλα μου, μονάχη μου παρηγορῆ, τὸν λίγο καιρὸ ποῦ θὰ ζῆσω ἀκόμα, ἀγάπα με, ἀγάπα με ὅπως σ' ἀγαπᾷς !..
Ἄν πάης νὰ μὲ σκέπτοσαι, ἂν πάης νὰ μ' ἀγαπᾷς θὰ πε-

Σ' αἰσθάνομαι κοντὰ μου, πλάϊ μου !..

θάνατο!... Θα πεθάνω άμωσως, θα πεθάνω άπελπιμένος, θα πεθάνω ψιθυρίζοντας, φωνάζοντας για τελευταία φορά, το γλυκό σου όνομα: — 'Ιωάννα! 'Ιωάννα, πολυαγαπημένη μου!...

Πώς θά μπορούσες λοιπόν να τον λησμονήσης, πώς θά παυαι να τον αγαπήθης τον νέο αυτό που τόσο την ήλάτρευε, που ζούσε γι' αυτή και που τόσο έπίσης τον αγαπούσες;

Δέν θάταν έγκλημα άν τον σκότωνες με την άδιαφορία της και την ψυχρότητα της; 'Ηξερες καλά ότι τα λόγια που της έγραφεν 'Εκείνος ήταν άπολύτως άληθινά, βγαλμένα άπ' την καρδιά του. Ζούσε γι' αυτή, ζούσε για την αγάπη της. Κι' όταν θά μάθαινε πως παντρεύτηκε έναν άλλο, θά πείθαινε άμέσως, ή σκληρή είδησις θά τον κεραυνοβολούσε, θά τον σκότωνε;

Γιατί να μή του γλυκάνη τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του; 'Ηξερε καλά πως ό αγαπημένος της δέν θά ζούσε πολύ άκόμα. 'Η φοικητή άρρώστεια του τον έλυσε με την ήμερα. Της έγραφε κι' ό ίδιος στα γεμάτα έρωτα κι' άπελπισία, αίσθημα και πόνο και σπαραγμό γραμματά του:

«Πεθαίνω μέρα με την ήμερα, ώρα με την ώρα!... 'Αλλοίμνο!... Σ' αγαπώ, σε λατρεύω. Θέλω να ζήσω κι' όμως πολύ γρήγορα θά φύγω άπ' τον κόσμο αυτό. Θά φύγω για πάντα! Γι' αυτό σε έκτενω, σε παρακαλώ γονατιστός μή μου άρνείσαι τη γλυκειά και παρηγορη αγάπη σου τις τελευταίες αυτές ήμέρες της ποικμένης μου ζωής. 'Αν δέν σ' αγαπούσα, άν δέν ήξερα πως μ' αγαπάς, θά είχα δώσει ένα τέλος στο μαρτύριό μου. Μά αγαπιόμαστε κι' αυτό μου κάνει ύποφερτό το βάσανο της άρρώστειας μου...»

«Όταν ξυπνώ το πρωί κλείνω τα μάτια, σου στέλνω ένα φιλή και σου ψιθυρίζω την πρώτη καλημέρα. 'Ανοιγω ύστερα το συρτάκι του γραφείου μου και παρηγοριέμαι μ' ότι έχω δικό σου. Μιά μπουκλίτσα άπ' τή μαλλιά σου, που τόσο γλυκά μοσχοβολάει άκόμα, μία καρδέλλίτσα, ένα νομπί, ένα άνθάκι, όλα αυτά μου θυμίζουν έσένα και τους μικρά γλυκά και τή γαϊώφι φιλιά και παρηγοριέμαι...»

«Μά πάντα βαρύνει ή καρδιά μου όταν γέρω ό ήλιος στη δύση του και πλησιάζει το βράδυ... Τότε τρέχω στο δάσος, κάθουμαι στο μέρος που πρωταγατώσαμε και κλαίω, κλαίω ώρα πολλή...»

«'Ιωάννα, πολυαγαπημένη μου, ό Θεός να σε κάμει ευτυχισμένη. Χάρισε την πιδ γλυκειά παρηγοριά σ' έναν έτοιμοθάνατο. Και μέσα άπό τον τάφο, και μέσα άπό την κρύα γη, τή πανομήνια χείλη μου θά σ' εύλογοι...»

«Είσαι τόσο μακρυνά, αγάπη μου, κι' όμως νομίζω πως δέν έχεις λείψει στιγμή άπό κοντά μου. 'Ονειροπολώ τις στιγμές που περάσαμε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και σ' αισθανόμαι κοντά μου, πλάϊ μου... Νομίζω πως θ' άκούσω τη φωνή σου να μου ψιθυρίζει λόγια αιώνας αγάπης. Καμιά νύχτα δέν έλλειψες άπ' τή νεκρά μου. Κι' όταν άκόμα με κλείει και με φλογίζει ό πυρετός, νομίζω πως παραστένεις σάν φώλακας άγγελος, πλάϊ στο κρεβάτι μου. Μιλώ μαζί σου, σου λέω λόγια αγάπης. 'Ο γαιερός δέν λέει αυτό παραλήρημα, γιατί δέν ξέρει πως δη μου ή ζωή, όλη μου ή χωρά είσαι σού... εσύ 'Ιωάννα!...»

«'Η ψυχή μου θά φύγη άπό τή χείλη μου, αγαπημένη μου, τή σωμα μου θά παγώση, θά θολώσουν τή μάτια μου, την στεργή εκείνη ώρα, κι' όμως ή καρδιά μου θά μείνη ζεστή μέσα στο νεκρό στήθος μου και θά χτυπάει άκόμα για έένα...για έένα!...»

Διαβάζοντας τή γραμματά αυτά ή 'Ιωάννα, τή γεμάτα αγάπη και σπαραγμό, έκλαιγε σάν μικρό παιδί, πνίγονταν άπό τους λυγμούς... Γιατί να εινε καταδικασμένος να πεθάνω ό πρώτος άνδρας που αγάπησε και που τόσο την αγαπούσε; Πουός θά μπορούσε να την αγαπήσει έτσι άπ' τους κοιμωτός νέους του Παρισιού?

Δέν τον ήξερα βέβαια τον κ. Μορσάνος. 'Αλλά τί την ένδιέφερε; Προς τό παρόν ένα πράγμα την άσπαχολούσε. 'Η αγάπη της. 'Η πρώτη της αγάπη, που τόσο θλιβερά θά τελείωνε!...

Στό μεταξύ αυτό ή μητέρα της 'Ιωάννας κλεισμένη στο γραφείο της έγραφε μία έπιστολή στην πιδ άφοσιωμένη της φίλη, στο χωριό πουμειναν τό καλοκαίρι. Της άπελάυπτε τό αίσθημα της 'Ιωάννας και την παρακαλούσε να την πληροφορήσει για την κατάσταση της ύγειας του νέου, ό οποίος έμενε άκόμα στο χωριό.

'Απ' την κατάσταση του ή μάλλον άπ' τό θάνατό του έκρεμόταν ή εύτυχία της κόρης της. Και ή μαρκτησία έκλεισε τό γραμμάτι, έκάλωσε τον θυροκό και του σύστησε να τό ρίξει άμέσως στο ταχυδρομείο.

Μέ κόση άγονία θά περίμενε την άπάντησιν!... ('Ακολουθεί!)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΪΝΤΩ

Τά προγνωστικά των ήππεδρωμιών. 'Η άλλαγή της φίλης. Τά λουτρά του θιασάρως. Τά δανεικά του νέου που έχασε τή έξου του. 'Η νύχτας της κυρίας και τό φως του νέου γενήν. 'Ο νεαρός βλαστός του μοντέρνου άνδρωφένου. Τά πολυσύχναστα κέντρα.

Πριν άκόμη άποκτήσει δόξα και πλούτη ό Φευντώ, άναγκάσθηκε κάποτε να έργασθί ως συντάκτης σε μία έφημερίδα ήππεδρωμιών.

Δέν ύπηρξαν όμως πολλά τή ψομιά του και σιγή θεού του αυτή, γιατί ένα βράδυ, άφηρημένος, έδημοσίευσε την έξής «Δήλωση» κάτω άπό τό όρθρο του:

«'Ελλείπει χώρος, αναβάλλομεν δι' αύριον τή προγνωστικά μας επί των σημερινών ήππεδρωμιών!...»

«Ένας νεαρός κομψοφύομος συγγραφέας: που ήθελεν να παρουσιάσει τον έαυτό του ως τρομερό κατακτητή. Έλεγεν κάποτε ύπερηφανοφύομος σε μία κυρία:

«Έξορε, κυρία μου, άλλως πάλι φιλενάδα...»

'Ο Φευντώ, ό οποίος τον άκουσε, του ειπε τότε χαμογελώντας ειρωνικά:

«'Οχι δά, αγαπητή μου... Θέλετε, μάλλον, να πητε ότι... σάς άλλως ή καλή φιλενάδα σας εως ότου σας άλλως ή καινούργια!...»

'Ο Φευντώ, συναντήσας κάποτε έναν φίλο του, διευθυντή θιάσου έπιθεωρήσεως, που έφημιζετο για την μεγάλη του άκαθαρία, του ειπε:

«Μαθαίνω, αγαπητή μου, πως ύστερα από τόσες άποτυχίες, άνέβασες τέλος πάντων ένα έργο που άρέσει στο κοινόν και σημειώνεις καθημερινώς άγιους πίνες. Τά συγγραφήτά μου!... Τώρα που διόρθωσες τή οικονομικά σου, θά μπορούσης; τουλάχιστον να περιποιηθής λίγο τον έαυτό σου και να πής; να κάνη; κανένα λουτρό!...»

'Ο θεατρικός έπιχειρηματίας άπήντησε περηγμένος:

«'Εγώ!... Κι' όμως, φίλε μου, μάθε ότι κάνω μπάνιο κάθε μέρα!...»

«Πιθανόν, άπήντησε ό Φευντώ. Γιατί όμως τότε, καυμένη, δέν... άλλως τή νερό του μπάνιου σου!...»

Μιά μέρα που ό Φευντώ έβγαине από ένα καφενείο, ειδη να διευθύνεται προς αυτόν ένας κύριος με μαλακωμένη ρενδιγκία, γνωστός στους μομοβίκοις κύκλους για τή... «δανεικά κι' άγύριστα» του.

'Ο ένοχλητικός αυτός κύρος, μόλις έπλησίασε τον Φευντώ, έβγαλε τό καπέλο του με τόνα χέρι, ένώ του έτεινε συγχρόνως τό άλλο έτοιμώς να ζητήση τό συνειδησιμω δανεικά:

«'Ω, άν έσύρατε! του ειπε κλαυθμηρίζοντας. Είχα βρει μία θαυμασία θέση, και χωρίς κανένα λόγο την έχασα!...»

«Λυκομύαι πολύ φίλε μου, άπήντησεν ό Φευντώ διακόποντάς τον, δυστυχώς όμως δέν την βρήκα έγώ τή θέση σου!... Και ταχύνοντας τό βήμα έφυγε άρίνοντας κόκκολο τον αδιόκριτο...»

'Επληροφόρησεν κάποτε τον Φευντώ ότι μία γνωστή παρισηνή κυρία τού ήμκόσμου βρισκόταν σ' άνδιαφερόσια κατάσταση:

«'Ός τώρα, άπήντησε ό συγγραφέας της «Κυρίας του Μαξιμ», δέν χάριζε στους άνθρώπους παρά τις νύχτας της. 'Ιδού όμως τώρα τέλος πάντων, που θά δώση και τό φως σε κάποιον!...»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οι άνδρες δέν εινε ειλικρινείς όταν κατακρίνουν τή φιλαρέσκεια των γυναικών. 'Αν ή γυναικες έπαυαν να εινε φιλάρεσκες, πρώτοι αυτοί θά τις ίκέτευαν να έναγίνουσι. Τόσο άνούσιος θά τους φαίνόταν ό έρωσ, χωρίς τή φιλαρέσκεια της γυναικας.

'Η γυναικες ομοιάζουσι με τή ισπανικά σπία, που έχουσι πολλές κόρες, αλλά λίγα παράθρα. Πολύ εύκολότερο εινε να μη κανεις στην καρδιά του, άπό τό να ιδθί τι γίνεται μέσα σ' αυτή...»

Στό μέρος που πρωταγατώσαμε...

